

BIBLICKÉ ÚKOLY

3. čtvrtletí 1978

BOŽÍ VYVOLENÝ LID

ÚVOD

Církev adventistů sedmého dne je světové hnutí, které má na 3 milióny členů. Je to mezinárodní církev. Její věřící jsou ve více než 90 % všech zemí světa. Tato církev vznikala ze skromných začátků a bez organizace. Dnes řídí a spravuje na tisíce ústavů. Pro svůj jedinečný misijní program a skvělou organizaci požívá úcty na celém světě. Tento vývoj přináší se sebou v posledních letech problémy, které vyžadují zamyslet se zvlášť nad otázkou: Co to znamená být Boží církví dnes?

Úsilí o národní a kulturní samostatnost v různých místech světa vytváří problém v organizační jednotě církve a staví nás před otázku: Jaké jsou biblické základy a jak má vypadat církevní jednotota? Adventisté s. d. se pokládají za církevní společenství, které je povoláno ke svědecké službě zvěstovat světu poslední poselství. Být vyvoleným lidem z tohoto hlediska ještě neznamená, že jenom adventisté budou vykoupeni nebo že snad všichni adventisté s. d. budou spaseni.

Mezi lidem Božím je velmi potřebná reformace.

Dnešní stav církve nás vede k otázce: Představu jeme správně Ježíše, který za nás obětoval svůj život?

Kéž by nám studium úkolů tohoto čtvrtletí pomohlo pochopit biblický pohled na církev a vedlo nás k žádoucí reformě.

Lid smlouvy

Základní verš: 1 Moj 17,7

Církev má svůj počátek v Izraeli. Její podstata, povaha a cíl mají původ v Božím jednání s jeho vyvoleným lidem staré smlouvy. Ježíš, hlava církve, byl tím zaslíbeným Mesiášem Izraeli, jeho nadějí a vysvoboditelem. Tak jako bez Starého zákona nemůžeme plně pochopit osobu a dílo Ježíše Krista, tak bez starozákonního svědectví o Božím zacházení s Izraelem neporozumíme plně ani jeho církvi dnes. To platí i obráceně. Význam vyvolení Izraele pochopíme plně jen ve světle Ježíše Krista a založení novozákonní církve. Musíme se tedy zaměřit na Starý i Nový zákon, které jsou na sobě závislé a vzájemně se doplňují. Začít však musíme se Starým zákonem.

Požehnání staré smlouvy bylo určeno všem věkům, všem národům, pokolením a jazykům. „U Boha není přijímání osob.“ On je Bohem všech lidí a nechce, aby někdo z jeho tvorů zahynul. Jen na tomto pozadí je možné pochopit dějiny Božího vyvoleného lidu.

1. Jedině vírou — 1 Moj 15,6

Dějiny Božího vyvoleného lidu začínají Abrahámem. Jaké zaslíbení dal Bůh ve své smlouvě s Abrahámem? 1 Moj 12,2.3

Co bylo povinností Abraháma podle této smlouvy? 1 Moj 17,9.10

V čem je Abrahám příkladem i dnešním věřícím? Žid 11,8—10

Boží lid představuje Boha na zemi. Pán chce, aby věřící byli světlem světa. Ve všech zemích jsou Boží svědkové, kteří seznamují svět s Boží vůlí a s jeho milostí,

2. Milost a poslušnost — 2 Moj 20,2.3

Jaký vztah je mezi Desaterem a Boží smlouvou s Izraelem na Sinaji? 2 Moj 19,4.5

Poslušnost je odpovědí Bohu, který nás vykoupil. Prikázání dal Bůh, aby svému lidu umožnil účast na smlouvě, kterou s nimi uzavřel. Zákon je nástrojem Boží smlouvy s jeho lidem. Prikázání má stále připomínat Boha, který ho vykoupil.

Jaké zvláštní poslání má sobota v Boží smlouvě s jeho lidem? 2 Moj 31,13.16.17

Sobota je stálým znamením zvláštního vztahu mezi Bohem a jeho lidem. Když toto znamení rušíme, rušíme smlouvu.

Bůh nechtěl, aby jeho lid stavěl nějakou dělicí hranici mezi sebe a ostatní lidi. Bůh nabízel záchranu všem obyvatelům země. Přesto, že ho zavrhli, chtěl se jim ustavičně zjevovat a dělit se s nimi o svou lásku a milost. Své požehnání dal vyvolenému lidu, aby je šířil mezi ostatními lidmi.

3. Obnovené společenství — Jozue 24,24—26

Po svém slavnostním prohlášení, že budou sloužit Pánu, vstoupili věřící do smluvního společenství jeden s druhým. V tento den vstoupil Boží lid do obnoveného společenství.

Jednota a společenství mezi pokoleními se projevily v pravidelných shromážděních při bohoslužbách.

Proč se scházel vyvolený Boží lid? 2 Moj 23,14—17

Tak jako Izraelci slavili vysvobození i Boží zázračnou ochranu na cestě z Egypta, které jejich otcům připravil Bůh, tak bychom si měli i my připomínat různé cesty, kterými nás Bůh vyvádí ze světa a ze tmy bludu do svého vzácného světla milosti a pravdy.

4. Izrael a okolní národy. Žalm 67,2.3.8

Jak se vyjádřil David ve své modlitbě o okolních pohan-
ských národech? Žalm 86,9

Jak se měl vyvolený Boží lid chovat k pohanům? Iz
43,10

Boží smlouva s Abrahámem zahrnovala všechny ná-
rody. Bůh poslal Josefa do Egypta, aby zachoval životy
lidí v krajích, kde byl hlad. Bůh povolal zvláštní lid, kte-
rý pověřil kněžskou službou celému světu a zvěstí o Bo-
ží milosti všem lidem.

Jak splnil Izrael toto své kněžské poslání mezi národy?
Iz 5,3—7

Izrael nesplnil Boží záměr. Požehnání, které přijal, ne-
přineslo požehnání světu. Izraelci využili všechny svoje
přednosti k vlastní slávě. Okrádali Boha o požadovanou
službu a své bližní o náboženské usměrnění a svatý pří-
klad.

5. Odpadnutí — Ozeáš 8,14—9,1

Čím se všeobecně vyznačovalo odpadnutí Izraele a Ju-
dy? 2 Par 36,14—16

První odpadnutí Izraele bylo při uctívání zlatého telete.
Árón svolal slavnostní shromáždění k uctívání této modly.

Skutečné odpadnutí nespočívalo jen v tom, že vyvolený
lid přestal věřit Pánu, ale že nespolehal jedině na Pána.
A právě to je tragédie Božího lidu ve Starém zákoně.
Izraelci chtěli být vyvoleným Božím lidem, ale chtěli se
podobat i jiným národům.

Jak reagoval Bůh na odpadnutí svého lidu? Jer 3,12—15

Bůh se projevuje jako odpouštějící otec, milující man-
žel, soucitný, dlouhoshovívavý a mnohého milosrdenství.
Snaží se o to, aby jeho lid se k němu vrátil. Posílal
k nim proroky, napomínal je, káral a trestal i skrze jiné
národy. Ale ani Boží soucit, odpuštění ani tresty neměly
na ně trvalý vliv.

6. Naděje Izraele — Jer 31,32.33

Na základě čeho směl Juda očekávat své budoucí vysvobození? Ezech 36,22—31

Proroci mluvili o třech podobách vysvobození.

1. Ostatky budou zachovány.
2. Přejde nová smlouva.
3. Přejde Mesiáš.

Jaký je rozdíl mezi starou a novou smlouvou? 2 Moj 32,15.16; Ezech 36,26.27

Zásady a cíle těchto dvou smluv jsou v podstatě stejné. Liší se jen způsobem, jakým se lid rozhodl přijmout Boží zákony.

Milost Kristova to učiní, že budeme žít poslušně vůči Božmu zákonu napsanému v našem srdci. Půjdem v Kristově duchu. „Bůh poslal vlastního Syna v podobě hříšného těla a pro hřích a odsoudil hřích v těle, aby v nás bylo dovršeno právo zákona, pokud nežijeme tělesně, nýbrž duchovně.“ (Řím 8,3.4 — Žilka)

---

2. úkol — dne 8. července 1978

Mesiáš přišel

Zákl. verš: Jan 1,41.45

(Boží slib, že pošle Mesiáše, se splnil. „Když nastalo naplnění času, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod zákonem, aby vykoupil lidi, kteří byli pod zákonem, aby se nám dostalo synovství.“ (Gal 4, 4.5 — Žilka)

Ježíš se zjevil Židům i pohanům jako Mesiáš, a to celým svým životem a službou: otevíral oči slepých, uzdra-

voval nemocné, lidem odpouštěl hříchy a žil v dokonalé poslušnosti vůči Bohu. V něm přišlo skutečně dokonalé království. Ježíš byl jediným člověkem, který byl plně poslušný smlouvy mezi Bohem a lidstvem.

Pán Ježíš znovu vyložil celý obsah Božího zjevení lidem: hříšníci jsou spaseni z milosti. Skutečným Izraelem jsou ti, kteří doufají v Boha plného milosrdenství a slitování. Toto poselství probouzelo naději v srdcích hříšných a nemocných lidí. Ježíš tím zbořil hradbu mezi majetnými a chudými, mezi Židy a pohany. V Kristu neexistuje ani otrok ani pán, ani muž ani žena. Ti, kteří doufají v Boha, jsou jedno jako Otec a Syn. Církev, založená na Ježíši Kristu a jeho osvobozujícím poselství, je shromáždění všech porušených a hříšných lidí, kteří jsou však povoláni k svatosti a které Bůh ve svém Synu přizval k novému společenství s Bohem a do nového obecnství jednoho s druhým. Kdokoli se hlásí k Božimu lidu, vždy bude projevoval tyto znaky svobody, rovnosti, poslušnosti a lásky.

1. Ježíš — Syn Boží — Gal 4,4.5

Kdo byl Ježíš? Odpovědí, která platí stále, jsou slova: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ Mat 16,16

Co přimělo Petra k vyjádření slov: „Kristus, syn Boha živého?“ Mat 16,17

Víra, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boha živého, je skutečným základem, na kterém je církev postavena. Přijetí této víry je základním požadavkem vstupu do společenství vykoupených. Bůh se stal člověkem, který žil mezi lidmi Palestiny téměř před dvěma tisíci lety. Kdo to popírá slovy, skutky nebo myšlenkou, sám se vylučuje ze společenství nového Izraele.

Víra, že Ježíš je Syn Boží, není nějakým učením, je to vyznání víry.

S kterými následky Židé nepočítali, když zavrhli Ježíše jako Syna Božího? Mat 21,42—44

Židé si velmi málo uvědomovali odpovědnost za to, že zavrhnou Krista. Kalich jejich nepravosti začal přetékat. Brzo je měl stihnout soud jako odplata. Ježíš je na to upozornil.

2. Ježíš — Beránek Boží. Jan 1,29

Název Beránek Boží poukazuje na starozákonní oběti. Jaký účel mělo obětní zabíjení zvířat ve Starém zákoně?
3 Moj 1,4

Co je cílem Kristovy oběti? Ef 1,7; 2,11—18

Který cíl dosáhl Kristus svou krví? Mat 26,27—29

Komu Bůh nabízí tuto novou smlouvu? Jan 1,29

Oběť Kristova viděna vírou přináší pokoj, úlevu a naději chvějící se duši, která je stísněna vědomím viny. Boží zákon odhaluje hřích. Jen co se hříšník přiblíží k umírajícímu Kristu, poznává závažnost hříchu, činí pokání a přijímá lék, Beránka Božího, který snímá hříchy světa.

3. Ježíš — Syn člověka. Marek 10,45

I když byl Ježíš skutečný Bůh, na zemi byl skutečným člověkem. Je to veliké tajemství, ale to je střed evangelia, základ spasení lidí.

V čem se od nás Ježíš jako člověk lišil? 2 Kor 5,21

Ježíš žil bezhříšným životem. K tomu nepoužil žádnou moc, která by nebyla přístupna každému, kdo je vírou přetvořen v Boží obraz. On nám dal příklad. Tak jak žil Ježíš v lidském těle, takovými máme být z Boží vůle i my.

Závist, podezřívání, vyhledávání chyb a různé předsudky oslabují náš duchovní život. Naproti tomu soulad a jednota mezi povahově různými lidmi, kteří tvoří Boží církev, je svědectvím, že Bůh poslal svého Syna na tento svět. Vydávat toto svědectví je předností Kristových následovníků.

4. Ježíš je Pán. 1 Kor 8,6

Co to znamená, že Kristus je po Boží pravici? 1 Petr 3,22

Slova „je na pravici Boží“ se týkají Ježíšovy plné moci a slávy po jeho vzkříšení a nanebevzetí. Ježíš je Pán. Dostal všechnu moc na nebi i na zemi. Proto, tj. na základě této autority mohl Ježíš vyzvat své učedníky, aby šli do celého světa.

Kristovo království se liší od pozemských království. „On vládne láskou, a ne násilím. Jeho panství je však skutečné.“

Co je základem Kristovy vlády? Fil 2,5–11.

5. Ježíš náš prostředník. 1 Tim 2,5,6

Prostředníkem čeho se stal Kristus? Co z toho vyplývá? Žid 8,6.10–12

Ježíš, náš prostředník, nám umožňuje, aby smíření dosažené na kříži se stalo v jeho lidu skutečností. Vybojované vítězství na kříži připočítává všem, kteří k němu přicházejí. Posvěcuje svůj lid a uskutečňuje v nás dokonalý život.

Jak se stal Ježíš prostředníkem? Žid 10,10–12

Čím uskutečňuje Kristus dílo smíření a pokoje na zemi? Jan 15,26.27

Kristus od svého nanebevstoupení šíří své pozemské dílo prostřednictvím vyvolených poslů, skrze které oslovuje lidi a slouží jejich potřebám. Pán církve dohlíží na své dílo skrze lidské nástroje.

6. Ježíš — náš soudce. Jan 5,22

Komu svěřil Bůh soud? Jan 5,22–24

Kristův soud je proces, při kterém lidé soudí sami sebe. Zavrhnutím světla se rozhodli pro tmu. Odmítnutím

spásy nabízené v krvi Krista si vybrali odsouzení, všechno zlo a hřích. Odsouzení je opak spásy.

Kdy nastane konečný soud světa? Mat 13,40—43

Písmo jasně mluví o dni, kdy se Kristův soud — oddělování koukolu od pšenice — stane viditelnou a poslední skutečností. Dějiny dosáhnou svého vyvrcholení, když náš Pán skončí svou prostřednickou službu v nebi a vrátí se na naši zemi, aby uskutečnil svůj poslední soud. Někteří vejdou do Božího království k věčnému životu. Během tisíciletí budou mít možnost poznat život všech, kteří odmítli mít účast v Božím království. Na konci tisíciletí budou všichni hříšníci vzkříšeni a postaveni před Kristův soud, při kterém uznají spravedlnost svého odsouzení. Boží jméno bude obhájeno a ti, kteří zavrhlí Krista, budou zničeni. Království Boží bude obnoveno. Smrt i původce hříchu budou s konečnou platností zničeni.

---

3. úkol — dne 15. července 1978

Pravý Izrael

Zákl. verš: Řim 9,7.8

Příchodem Mesiáše začala nová éra. Církev novozákonní však přesto zůstává určitým pokračováním starozákonního lidu Božího.

To, co chtěl Pán Bůh udělat pro svět prostřednictvím svého vyvoleného lidu, starého Izraele, nakonec splní dnes prostřednictvím své pozemské církve. Církev má svůj původ v Izraeli a Izrael může najít spásu skrze církev.

Mezi Izraelem starozákonním a novozákonním je určitý základní rozdíl. Přišlo něco nového, a to nové v mnohém nahrazuje staré. To, že nám byly odpuštěny hříchy a že

smíření s Bohem se uskutečnilo na kříži, má dalekosáhlý význam pro povahu církve a její poslání v Novém zákoně. Izrael očekával, že jiné národy přijdou, aby se u něj učily o spasení. Kristus však povlal církev, aby šla do celého světa a zvěstovala tuto radostnou zvěst. To je pravý důvod existence církve.

1. Ježíš a Židé — Jan 1,11

Ježíš přišel k svému lidu, k těm, kteří přijali zaslíbení o jeho příchodu. Kristův příchod se spásným programem pro Izraele bylo naplněním Božího zaslíbení Abrahámovi.

Jakou povahu mělo Mesiášovo poslání v Izraeli? Mat 1,21

Stručně řečeno: zjevit Otce, Izraeli nabídnout spásu a zvěstovat Boží království.

Jak reagovali Židé na Boží lásku zjevenou v osobě Ježíše Krista? Skut 3,13—15

Zavrnutí Krista odpovídá postoji Izraele vůči Boží smlouvě v celém Starém zákoně. Kříž, ten projev Boží nezměrné lásky k lidstvu, je současně projevem nepřátelského postoje vůči Boží lásce, slitování a milosti. Kříž, který mohl Izraeli přinést pokoj, obnovu a věčné blaho, se jím teď stal příčinou pádu a záhuby.

2. Církev a Izrael — Gal 3,29

Co znamená výraz „símě Abrahámovo“ u Iz 41,8?

Výraz „símě Abrahámovo“ má jasně tři odlišné významy.

1. Písmo jím označuje Abrahámovy potomky přes Izáka, Jákoba atd. Řím 9,7—9.
2. Dále jím označuje Ježíše Krista. Gal 3,16. Pravé potomstvo Abrahámovo se nakonec projevilo v Ježíši Kristu. On je jeho vyvrcholením a hlavou.
3. Konečně představuje všechny, kteří jsou v Kristu, kteří

v něj věří a zachovávají jeho přikázání. Patřit k semeni Abrahámovu znamená být spojen s Ježíšem Kristem. Pravý Izrael je tedy církev, které hlavou je Kristus.

Jaký je vztah mezi církví a Izraelem? Řím 11,14—18

Stali jsme se dědici. Skrze církev splňuje Pán svoje zaslíbení spásy, které dal všem národům, pokolením, jazykům a lidem. Skrze církev nepřestává volat i Izraele k pokání a spáse.

3. Ježíš a pohané — Jan 3,16

Jaký důkaz uvádí Písmo, že Ježíš nepřišel zachránit jen Izraele, ale i pohaný? Mat 8,5—13; Mar 7,24—30; Jan 4,5—7

Matouš popisuje Ježíšovu službu mezi pohaný a vidí v ní naplnění proroctví.

Jak potvrdil Ježíš, že jeho služba platí právě tak pohanům jako Židům? Mar 11,15—19

Nádvoří, které Ježíš očistil, bylo „nádvořím pohanů“. Jedinou část domu Božího, kam směli pohané vstoupit a vzývat Boha, jim zavřeli židovští obchodníci a penězoměnci.

4. Církev a svět — Mat 28,19

Kdy vyslal Ježíš své učedníky do celého světa? Mar 16,14—20

Ježíšova služba nekončí jeho vzkříšením, ale pověřením učedníků, aby šli do celého světa. Tyto dvě události spolu úzce souvisí. Ježíšovo panství nad celým světem začalo jeho vzkříšením.

Jaký je obsah slavného posláni církve? Mat 28,18—20

1. Kristus dostal všechnu moc.

2. Všechny národy mají přijmout radostnou zvěst, že Kristus je Pán.

3. Já jsem s vámi vždy. Zde je zaslíbená stálá všudypřítomnost Kristova.

Církev je Boží nástroj určený ke spáse lidí. Byla zorganizovaná pro službu s posláním zvěstovat světu evangelium. Od začátku bylo Božím plánem, aby jeho církev zrcadlila světu jeho plnost.

5. Ježíš a jeho apoštolové

Jaké povahy byla Kristova výzva učedníkům? Mat 9,9; Luk 5,10; 9,23; Jan 1,43

Co bylo základem apoštolského pověření učedníků? Mat 10,1.2

Nejméně dva základní požadavky apoštolského pověření vynikají při této příležitosti. První je učednictví. V textu čteme, že Ježíš povolal své učedníky a potom je připravil k apoštolskému úřadu. Apoštolství musí předcházet učednictví. To druhé je Kristovo zplnomocnění. „Dal jim moc.“

Proč ustanovil Ježíš apoštolů? Mar 3,14

Tyto lidi chtěl Ježíš vycvičit a vychovat jako správce své církve. Oni měli zase vychovat jiné a vyslat je s evangelizačním poselstvím. Ustanovení apoštolů bylo prvním krokem při organizaci církve, která měla při Kristově odchodu šířit jeho dílo na zemi. Těmito slabými nástroji, zmocněnými jeho Duchem, chce Pán přiblížit spasení všem.

6. Apoštolská církev — Ef 2,20

Kdy se stává církev církví apoštolskou?

Zamysleme se nad pěti důležitými otázkami, které se týkají církve: 1. Má víru Ježíšovu? 2. Poslouchá všechno, co Kristus přikázal? 3. Následuje Ježíše Krista? 4. Má Kristovo zplnomocnění? 5. Nese to slavné apoštolské poslání?

Církev s těmito poznávacími znaky apoštolů se může právem pokládat za církev apoštolskou. Zásadním rozhodujícím činitelem není vnější přímá historická posloupnost či souvislost, ale duchovní návaznost.

Jaký význam mají v tomto osvětlení slova u Mat 16,18?

Tělo Kristovo

Základní verš: 1 Kor 12,27

Znázornění církve jako těla Kristova nejvíce vyniká ve spisech apoštola Pavla. V celých dějinách církve se hodně diskutovalo o správném výkladu výrazu „tělo Kristovo“, který se vztahuje na církev. Některé skupiny křesťanů by tento výraz raději nepoužívali. Avšak obraz církve jako těla Kristova je v Pavlových spisech tak výrazný, že tento široký pojem nemůžeme obejít ani z obavy před nějakým nedorozuměním. Jedním z dnešních nedorozumění je představa, že církev je Kristovým tělem doslovně, tj. pokračováním jeho tělesné přítomnosti. Je to představa, která je rozšířená hlavně v katolickém smýšlení. Tato představa je i u jiných církví. Je nutno však důrazně trvat na tom, že „tělo Kristovo“ není Kristus sám. Ani církev není jeho přirozeným tělem. Kristus nás nepřišel učinit údy svého těla tělesně, ale duchovně.

Církev se skutečně vyznačuje Kristovou přítomností skrze Ducha, ale nemůžeme ji ztotožňovat s Kristem. I když má církev božský původ i zaměření, přece je poznamenána hříchem, omylná a slabá. Její členové jsou nazváni svatí, ale přece jsou hříšníci. Jedná se zde o tajemství, které nám objasňuje jen milost našeho Pána. Jen z Boží milosti pochopíme, jak může Pán přijmout a použít tělo, které hříchem stále zapírá vlastní přirozenost.

1. Hlava těla — Ef 1,22.23

Co to znamená, když řekneme, že Kristus je hlavou církve? Kol 1,16—18

Řekneme-li „hlava“, pak podle těchto veršů to znamená,

že Kristus je zdrojem církve, jejším skutečným původcem. On se stará o svoje tělo, sytí ho a dává mu vzrůst.

V porovnání s dalšími texty Pisma vynikají dva další významy Krista jako hlavy. Především je Kristus Pánem církve, jejším svrchovaným vůdcem. V druhém významu jde o to, že údy jeho těla jsou j e h o l i d e m.

Jaké důsledky vyplývají z uznání Krista za hlavu církve? Kol 1,18–22

2. Jeho Duchem — 1 Kor 12,13

Kristovo tělo, církev, by nemohlo existovat bez Ducha. Jedině po vylití Ducha svatého mohla církev začít svoje působení. Kristus svrchovaně vládne ve své církvi jen skrze Ducha. Svou církev uzpůsobuje k dokončení díla, které sám začal. Bez Ducha není církev.

Jakou úlohu má Duch v církvi? Jan 16,7–15

Je možné nějakým způsobem skutečně podnítit naplnění Duchem? Sk 5,32

Ducha svatého není možné usměrňovat ani ho ovládat. Jeho lid mu však může určitě připravit cestu, aby se jeho moc projevila skrze věřící.

Odstupem času se nijak nezměnilo Kristovo zaslíbení, které dal při loučení s učedníky, že pošle Ducha svatého jako svého zástupce. Jestli Boží milost neproudí lidem z nebe, pak to není pro nějaké omezení ze strany Boží. Jestli naplnění není tak zřejmé, jak by mělo být, pak je to proto, že si zaslíbení patřičně neceníme. Kdyby byli všichni ochotní, pak by byli všichni naplnění Duchem.

3. Spojení s Kristem — Řím 12,5

Většina známých společenství se zakládá na ideových zájmových nebo jinak zaměřených vztazích. Tělo Kristovo je skupina lidí, kteří se sjednotili s Ježíšem Kristem.

Jak jsou věřící spojeni s Kristem? 1 Kor 12,12,13

Jaký je vztah mezi Kristem a každým jeho následovníkem? Jan 15,4—7.10.16

Spojení s Kristem skrze živou víru je trvalé. Kristus si nás první vyvolil, zaplatil nekonečnou cenu za naše vykoupení, a proto pravý věřící si volí Krista jako prvního i posledního i nejlepšího ze všeho. Toto spojení nás však něco stojí. Je to vědomí úplné závislosti. V tom spojení si musí každý uvědomit potřebu směřující krve Kristovy. Musí prožít změnu srdce. Vlastní vůli musí podříditi vůli Boží.

Život vinného kmene se projevuje v ovoci. Jestli žijeme vírou v Syna Božího, v našem životě bude vidět ovoce Ducha, ani jediné nebude chybět.

4. Jsme navzájem údy — Řím 12,4.5

Co říká apoštol Pavel o vzájemném vztahu údů těla Kristova? 1 Kor 12,24—27

Církev není jen souhrn jednotlivých věřících, z kterých má každý svůj vlastní vztah ke Kristu. Církev je víc. Obrazem těla Písmo zdůrazňuje, že církev je jednota, společenství, nedělitelný celek, kde každý úd má účast na životě druhého. Když trpí jeden úd, trpí s ním ostatní. Když se raduje jeden úd, radují se s ním i ostatní. Individualismus je opakem církve jako těla.

Jakým způsobem se projevuje jednota církve? 1 Kor 10,16.17; Žid 10,24.25

Jako lid ztrácíme mnoho nedostatkem vzájemného soucitu a družnosti. Kdo se straní druhých a uzavírá do sebe, nesplňuje poslání, které podle Boží vůle splnit má. Jsme Boží děti, jejichž štěstí závisí od vzájemné závislosti.

5. Jednota v rozmanitosti — 1 Kor 12,14

Kromě učení, že všechny údy těla tvoří jednotu, má stejný význam i ta skutečnost, že tělo se skládá z různých údů.

Dnešní církev se nalézá ve velmi rozmanitých hospodářských, společenských i politických podmínkách. To zne-
možňuje uniformitu, tj. stejný vnější ráz církve. Šíře
jednotu, ale ne uniformitu. Tato jednotu se projevuje vnitř-
ní jednotou jedné víry a jedné naděje.

Kdy rozmanitost ohrožuje jednotu těla?

Kristovo tělo je jedno. Když nějaký člen nebo skupina
členů — ať je to v jednom sboru nebo ve vícero sborech —
prosazuje něco proti celku těla Kristova nebo nezávisle na
tomto celku, pak taková rozmanitost narušuje jednotu těla.
V tom okamžiku rozmanitost mění svou kvalitu: stává se
hříšným rozdělením. Podobně jako jednotu nemá stírat roz-
manitost, tak ani rozmanitost nemá ovládnout jednotu
církve.

6. Společný vzrůst v Kristu. Ef 4,16

Co podporuje vzrůst těla Kristova? Kol 2,19

Církev roste vnitřně i navenek. V prvním případě roste
vnitřně duchovním růstem v úsilí dosáhnout křesťanskou
dospělost. Navenek roste misijním úsilím a růstem člen-
stva.

Jaká odpovědnost spočívá na církvi jako těle Krista?
2 Kor 5,14—6,2

Evangelizace v novozákonní církvi byla přirozeným pro-
jevem živého organismu, těla jako celku. Byla výrazem
nového života. Evangelizace byla smyslem života církve.
Misie není nějaká vedlejší činnost malé skupiny lidí. Za-
hrnuje všechny členy církve a ovlivňuje všechno, co církev
dělá.

Poslání, které Spasitel svěřil svým učedníkům, zahrnuje
všechny věřící. Týká se všech věřících v Krista do konce
času. Je osudným omylem myslet si, že záchrana duší je
prací jen ustanovených kazatelů. Každý, jemuž se dostává
nebeského vnuknutí, je pověřen hlásáním evangelia. Všic-
hni, kteří přijímají život Kristův, jsou povolání k dílu

pro spásu svých bližních. Pro toto dílo byla založena církev a všichni, kdož přijímají její svaté závazky, se tím sami zavazují, že budou Kristovými spolupracovníky.

---

5. úkol — dne 29. července 1978

Jak se stát údem těla Kristova

Zákl. verš: 1 Kor 12,13

Jak se má člověk stát údem těla Kristova? Především musíme být spojeni s Kristem. Jenom on umožňuje připojení k církvi. Tuto skutečnost nikdy dost nezdůrazníme. Církev a Ježíš Kristus jsou spojeni, ale nejsou totožní. Přistoupení k církvi nemusí znamenat vůbec nic, jestli nejsme spojeni s Kristem. Otázka: jak se má stát člověk údem neboli členem církve, by měla znít: jak se má člověk spojit s Ježíšem Kristem? Odpověď má dvě části. První zdůrazňuje, že Bůh v Kristu nás smířil se sebou (2 Kor 5,19). V druhé části jde o naši kladnou odpověď na Boží milost a ochotu vírou přijmout, co Kristus pro nás udělal. Vírou se totiž stáváme syny a dcerami Božími. (Jan 1,12) Víra zrozena Duchem Božím nás křtem spojí s Kristem (Gal 3,26—28).

1. Víra — Mar 16,16

Jaký je vztah mezi křtem a vírou podle Sk 16,30—33? Účinek křtu není závislý jen od samotného obřadu, ale především na víře toho, kdo se dává křtít. Víra je prostředek, kterým přijímáme spásu nabízenou v evangeliu. Spása není od člověka, je to svobodný dar Boží. Víru v srdci tvoří Duch svatý.

Čím se vyznačuje víra, která vede ke spasení? Luk 8,47.48; Mat 8,5—10

Víra je důvěrný vztah, v kterém se člověk úplně odevzdává Ježíši Kristu. Slovy i skutky uznáváme, že Ježíš Kristus je Syn Boží i Pán našeho života.

Když je víra pro spásu tak důležitá, jak se vlastně člověk stává věřícím? Řím 10,14.17

Bůh ustanovil církev jako nástroj, kterým lidé mohou být k víře přivedeni, v ní růst a vyjádřit ji. Církev ovlivňuje víru lidí trojím způsobem: 1. Zvěstováním Božího slova; 2. službou lásky a 3. vzájemným společenstvím. Pouze jeden z těchto způsobů by nestačil.

2. Pokání — Sk 2,38

Kdokoli se setká s Ježíšem Kristem a dostává se s ním do úzkého vztahu, poznává na sobě, jaký je — že je hříšník. Skrze víru pochopí Boží lásku a ze zkušenosti pozná i Boží dobrotu. Uvědomuje si Boží svatost i dlouhoshovivavost. Probouzí se v něm pravá lítost a touží po odpuštění a po novém začátku. To je pokání podle Písma.

Jaký je vztah mezi pokáním a křtem? Skut 2,38

Co vede člověka k pokání? Řím 2,4

Boží zákon nás přecsvědčuje o hříchu. Avšak jen Boží dobrota a zkušenost s Boží milostí vede hříšníka ku pokání.

Mnozí nechápu skutečnou podstatu pokání. Celé zástupy lidí vyjadřují zármutek nad tím, že zhřešili, dokonce dělají i určitou vnější nápravu z obavy, že za svou nepravost budou trpět. To však není pokání ve smyslu Písma. Ty lidé zarmucuje spíše strach z trestu než hřích sám.

3. Vyznání — Řím 10,9.10

Nový zákon svědčí o tom, že křtu předchází vyznání. Bylo dvojí. Křtěnci měli vyznat, čemu uvěřili a přitom též

Bohu své hříchy. Jestliže křtěnec někomu nějak ublížil, měl to dát do pořádku podle Ježíšova příkazu.

Co je zdrojem vyznání člověka? 1 Kor 12,3

Jaký význam má vyznání hříchu v křesťanském životě? Přísl 28,13; 1 Jana 1,9

Ti, kteří se vyznáním svých vin nepokořili před Bohem, nesplnili dosud první podmínku přijetí. Jestli jsme skutečně pokorně a zkroušeně nevyznali své hříchy a nezošklivili si nepravost, pak jsme nehledali opravdově odpuštění hříchu.

4. Křest — Skut 22,16

Víra v Ježíše jako Pána a Vykupitele, pokání i vyznání mají svůj viditelný projev ve křtu. Tímto obřadem člověk svědčí o svém spojení s Kristem a je připojen k jeho církvi.

Čím se vyznačoval křest Janův? Mar 1,4—8

Byl to křest na znamení pokání, odpuštění hříchů a přípravy na příchod Páně. Protože křest křesťanů má kořeny ve křtu Janově, tak tyto tři důležité rysy (kromě dalších) má křest dodnes.

Proč chtěl být Pán Ježíš pokřtěn? Mat 3,13—17

Ježíš při křtu přijal své poslání Mesiáše. Tím současně naznačil, že jeho dílo se dokoná utrpením a smrtí.

5. Pohřbení a vzkříšení — Gal 3,27

Křest znamená zřeknutí se jednoho způsobu života a přijetí druhého.

Které významy křtu zdůrazňuje apoštol Pavel v Řím 6,3—5?

Který způsob křtu je nejlepším symbolem jeho významu podle Kol 2,12?

V Novém zákoně jedním z významů řeckého „baptismos“ je ponoření. Jan Křtitel si vybral místo v Jordánu, kde

bylo mnoho vody. Jediný křest, který vyžaduje mnoho vody, je křest ponořením. Tím se symbolicky znázorňuje úplná ztracenost člověka před Bohem, ale též úplné očištění. Po smrti Pána Ježíše a jeho zmrtvýchvstání symbolizuje křest ponořením naši smrt a vzkříšení k novému životu.

6. Znovuzrození — Tit 3,5

Vzkříšení k novému životu s Kristem se nazývá v Písmu nové narození. To není důsledek křtu vodou, ale vědomého odvrácení se od starého života a obrácení se ke Kristu, s kterým je věřící spojen.

Jak se uskutečňuje nové narození? Jan 3,6–8

Který hlavní činitel působí při obřadu křtu? 1 Kor 12,13

Ježíš při křtu přijal Ducha svatého, který ho oddělil pro poslání Mesiáše. Křest Ježíšův byl vzorem všem ostatním křtům. Věřící při křtu dostávají dar Ducha.

---

6. úkol — dne 5. srpna 1978

Povolání a poslání

Zákl. verš: Jan 17,16.18

Nový zákon používá na sto různých přirovnání, aby vystihl podstatu a význam církve. Uvedme aspoň některé: tělo Kristovo, sůl země, svatý lid, stádce, nevěsta Kristova, vinice, vyslanci Kristovi, chrám Boží apod.

Jedním z velkých nebezpečí pro církve je zdůrazňování jednoho přirovnání na úkor ostatních. Nebezpečí, že přijmeme překroucené nebo částečné pravdy je stále vážnější, protože každá doba a každá vážnější situace ve světě přímo podněcuje vytvářet si jakousi novou představu o církvi.

Všechna přirovnání a obrazy si objasňujeme pohledem na Ježíše Krista, který je hlavou církve a v kterém všechna přirovnání nalézají svůj význam a jednotu.

1. Svaté město — Gal 4,25.26

Skutečný Izrael je v Písmu často znázorněn Jeruzalémem, svatým městem. Tak je pojmenován „nebeský Jeruzalém“, představující církev.

Které jiné názvy nebeského Jeruzaléma nacházíme u Žid 12,22—24?

Jeruzalém je město Mesiášovo. Je to místo Božího přebývání, kde nalézáme spásu a kde žije Boží vyvolený lid. Toto město má dvě podoby: pozemskou církev a nebeskou, která je vzorem a nadějí věřících.

Které velké město je protikladem Jeruzaléma a co představuje? Zjev 14,8

2. Sůl

Jaký význam má sůl při zobrazení církve? Mat 5,13

Z textů Pisma jasně vysvětluje trojí poslání církve: ve světě má uplatňovat svůj záchranný vliv pro jiné, pak vliv k zachování věřících a očistný vliv.

Ježíš říká: vaše práce a pomoc při budování mého království závisí na tom, jak přijímáte mého Ducha. Musíte být účastníky mé milosti, abyste byli vůni života k životu. Pak nebude soupeření, nebude sobectví, nebude usilování po dosažení nejvyššího místa. Budete mít tu lásku, která nehledá vlastní blaho, ale blaho druhých.

Kristova obrazná řeč o soli naznačuje určitou evangelizační metodu. Sůl se musí smíchat s tím, k čemu se přidává. Musí proniknout a prosáknout, jestli chce zachraňovat. Spásná moc evangelia se tedy k lidem dostává osobním stykem a společenstvím. Lidé nejsou spaseni masově, ale jednotlivě. Osobní vliv je moc. Musíme se přiblížit k těm, kterým chceme pomáhat.

3. Boží stavba

Které stránky církve jsou zdůrazněny jejím přirovnáním ke stavbě? 1 Petr 2,4—6

Církev není hotová stavba. Stále se buduje. Věčný je jenom základ a úhelný kámen.

Co říká Písmo o stavebním procesu? Ef 2,20—22

Od začátku až do konce je výstavba Božím dílem. On je původce smlouvy. On zhotovil plány a položil základ. Dokonce i kameny připravil ke stavbě dřív, než byly položeny na základ a k sobě. A pojivem, který spojuje, je láska.

Křesťan, který zvěstuje věrně slovo života a vede lidi na cestu svatosti a pokoje, přináší na základ stavby pevný materiál a v Božím království bude poctěn jako moudrý stavitel. Kristus dal církvi svaté pověření. Každý člověk by měl být jakýmsi řečištěm, kterým Bůh nechává přitékat světu poklady své milosti a bohatství Kristova. Spasitel netouží po ničem tak, jako po poslech, kteří by světu představili Boží charakter.

4. Kvas — Mat 13,13

Charakteristická vlastnost kvasu je jeho tiché a nevtíravé působení. Přitom však prokvasí celé těsto a dá chlebu patřičný tvar. Kvas se vlastně ztotožňuje s těstem a tím pomalu proměňuje celé těsto. Kvas představuje způsob působení Ducha svatého v lidském životě, ale poučuje nás i o tom, jak má církev po přijetí Ducha působit ve společnosti.

Čím se doplňuje přirovnání církve ke kvasu a k Boží stavbě? 2 Kor 6,14—17

Církev může být kvasem jen tenkrát, když se ztotožňuje s potřebami a zájmy světa, jak to dělal Kristus.

Jestli církev zdůrazňuje jen chrámovou představu církve, dostává sklon zajímat se jen o svou vlastní svatost. Upadá

do izolace vůči světu, podobně jako Izrael za dob Kristových. Jestli ale zdůrazňuje jenom podobenství o soli a kvasu, dostává se církev do nebezpečí, že splyne se světem a ztratí svou osobitost. Sůl pak ztrácí svou slanost. Církev podle Božího vzoru zůstane jen tenkrát, když se vyhne oběma krajnostem.

5. Svatý národ — 1 Petr 2,9

V Novém zákoně bývá církev často označena jmény, které se ve Starém zákoně vztahují na Izraele. Výraz „svatý národ“ je toho příkladem. Mezi všemi národy země Bůh měl jeden národ, který oddělil pro svůj účel. Církev je tedy Božím „svatým národem“. Svatou se stala skrze smrt našeho Vykupitele.

Jak dosáhne církev stav dokonalé svatosti? Ef 5,25—27

Boží záměr je oslavit se v jeho lidu před světem. Od Kristových následovníků se očekává, že ho budou předstívat myslí, slovem i skutkem. Každé jejich konání má být příjemně vůni Boží přítomnosti.

6. Cizinci a poutníci — Žid 11,13

Obraz svatého národa představuje církev jako pevné viditelné a trvalé zřízení s vlastními zákony, jazykem a způsobem života. Představa církve jako skupiny cizinců nebo rozprchlých poutníků zdůrazňuje poutnickou povahu církve a její určitou odlišnost na tomto světě.

V jakém smyslu jsou věřící poutníky a cizinci na tomto světě? Žid 11,9—16

Kterým napomenutím, plynoucím z jejich poutnického a cizineckého vztahu ke světu, varoval Pán Ježíš své učedníky? Mat 10,16—18

Ježíš svým životem dal příklad těm, které povolal k službě. Jeho srdce překypovalo láskou ke všem lidem, k jejich hříchům však nebyl shovívavý. Miloval je tak, že nemohl

mlčky přihlížet k tomu, že jdou cestou, která je přivede do záhuby. Zaplatil za ně vysokou cenu: vlastní krev. Usiloval, aby člověk byl věrný svému vyššímu a věčnému zájmu. Služebníci evangelia mají jednat podobně. Boží děti se mají v každé situaci řídit svým nebeským vzorem.

---

7. úkol — dne 12. srpna 1978

Budování církve

Zákl. verš: 1. Kor 14,26

Mnohonásobná povaha církve symbolizované svatým městem, solí, Božím chrámem, kvasem, svatým národem a poutnickým společenstvím má dalekosáhlé důsledky pro celý život církve. Ovlivňuje její práci i bohoslužbu, její organizaci i vedení, její misijní poslání a službu. Když se členové Boží rodiny scházejí, nedělají to jen ve vlastním zájmu, ale aby se vzájemně povzbuzovali a připravovali pro svoje povolání být solí a kvasem. Cílem bohoslužby v církvi je příprava údů těla Kristova pro pohotovou službu ve světě, a to od okamžiku, kdy se po bohoslužbě rozejdou. Církevní budovy a ústavy, organizace a různá odvětví či shromáždění nejsou samoučelné, ale usměrněné k šíření evangelia na celém světě. Církev je Bohem ustanovený nástroj pro spásu lidí. Byla utvořena pro službu. Jejím posláním je šířit evangelium na světě.

1. Shromáždění — Žid 10,24.25

Co je cílem shromáždění? Mat 18,20

Zvláštní pozornost zasluhují zvláště čtyři stránky sobotního shromáždění: 1. Věřící uznávají Boha za svého Stvo-

- řitele a Pána. 2. Vyjadřují svoji vděčnost za vykoupení.
3. Společně vyjadřují svůj zármutek nad svými hříchy.
4. Ve společném shromáždění vidí příslib společenství, v kterém se budou radovat na věčnosti.

Jaké prostředky dostalo shromáždění věřících k vyjádření svého vztahu k Bohu a k sobě navzájem? 1 Kor 11,26

Shromáždění není jen výrazem služby člověka Bohu, ale i přílivem Boží milosti pro člověka a příležitostí k utvrzování ve vzájemném společenství.

2. Učení — Mat 28,19.20

Když byl někdo vyučen Boží pravdě, pokřtěn a připojen ke Kristu, potřebuje se stále ještě učit a vzdělávat. To mu pomůže duchovně růst a upevňovat jeho vztah ke Kristu. Proto byla církev pověřená učit po křtu právě tak jako před ním.

Jaké povahy je trvalé vzdělávání věřících? 2 Tim 4,1.2

Je zřejmé, že dalším vyučováním věřících po křtu nejde o nějaké nové poučení. Je to prostředek, kterým věřící poznává Boží milost v celém svém životě. Poznává, jak má vyjádřit svou věrnost Kristu. Další vzdělávání podněcuje v členech posvěcení, zmocňuje věřícího k duchovnímu růstu až k povaze Ježíše Krista.

Ve světle Písma je třeba vidět i v sobotní škole něco víc než jen studující církev. Je to určitý prostředek odezdání se, posvěcení a křesťanského růstu. Když je sobotní škola správně vedena, stává se jedním z nejdůležitějších nástrojů jak přivádět lidi k poznání pravdy.

3. Kázání — Řím 10,17

Služba Slova je tak důležitá, že když apoštolům hrozilo nebezpečí, že příliš mnoho času, sil a pozornosti věnují ostatním službám, rozhodli se především pro modlitbu a kázání.

Co je podstatou a cílem kázání? 1 Tes 2,13

Kázání má uvést věřícího do spojení s Božím slovem. Kázáním Kristus přichází do srdce i myslí věřících.

Zvěstování Slova formou kázání má dvě důležité stránky: v ý k l a d Písma, způsob Božího zjevení se člověku, jeho zaslíbení a jeho proctví. Dále je to u p l a t n ě n í Božího slova na přítomné situace každodenního života věřících. V tomto smyslu se kázání stává prostředkem milosti, kdy si připomínáme Boží zaslíbení spásy.

4. Rozhovor

I Pán Ježíš používal rozhovor ve styku s lidmi jako významný prostředek ve zvěstování Božího království. Rozhovor je pravý biblický způsob služby.

Které příklady úspěšného rozhovoru uvádí Písmo kromě jiných? Mal 3;16; Luk 4,36.37

Duch prorocký stále znovu zdůrazňuje, že všichni věřící mají v rozhovorech svědčit o Boží milosti a jeho pravdě a vzájemně se vzdělávat ve víře.

Obsah rozhovoru by se měl v mnohém podobat kázání a vyučování. Přitom má být zaměřen ke zvláštní situaci jednotlivce. Úspěšně se to uplatňuje při zkoumání Písma s přáteli, při návštěvách, při modlitebních chvílích, při církevní pomocné službě apod. Organizování takových skupin není však samo o sobě cílem, ale prostředkem k budování církve a šíření evangelia.

5. Služba — Jak 1,27

Z Ježíšovy služby církev poznala, že slovo a skutek patří neoddělitelně k sobě. Věřící v prvotní církvi neměli žádného duchovního nedostatku. Od té doby byla církev stále služebně zaměřenou organizací, která pomáhala lidem v jejich každodenních potřebách.

Co bylo zahrnuto do služby Ježíše a apoštolů? Mat 10,8

Uzdravování, sycení hladových, podporování chudých apod. nejsou nikdy samy o sobě cílem. Křesťanskou službu inspiruje Kristova láska, která chce zachránit všechny lidi. Křesťanská sociální služba je neúplná bez zvěstování Slova a výzvy ku pokání. Ale pravda je také, že bez křesťanské služby jsou svědectví a evangelium neplodné.

Dobré skutky jsou ovocem, které od nás požaduje Kristus: laskavá slova, ochotné činy, soucitná ohleduplnost k trpícím a potřebným.

6. Večeře Páně — 1 Kor 10,16.17

Večeře Páně je nejsrozumitelnějším projevem Ježíše Krista o spáse, kterou připravil.

Jaký význam má večeře Páně? Mat 26,26—29

Oslava Kristovy smrti není nějakou pohřební příležitostí, ale projevem radosti nad přijatým vykoupením a nad zaslíbením věčného spasení, které se má brzy uskutečnit.

Služba umývání nohou se týká přímo večeře Páně. Sestra Whiteová píše: Obřad umývání nohou je Kristem ustanovenou přípravou pro svátostní službu. Když je v srdci pýcha, nesvár a soupeření, nemůže člověk navázat styk s Kristem. Tehdy člověk není připraven přijmout tělo Kristovo a Kristovu krev. Právě proto Ježíš ustanovil, aby se především zachovávala vzpomínka na jeho pokoru.

---

8. úkol — dne 19. srpna 1978

Boží lid

Zákl. verš: Tit 2,14

Starozákonní Izrael i novozákonní církve se nám převážně představují jako Boží lid. Tento výraz se nejčastěji užívá k vyjádření pravé podstaty církve.

Druhý důvod, proč věnujeme zvláštní pozornost tomuto výrazu, je, že zdůrazňuje základní myšlenku: církev je dílo Boží.

Třetí důvod našeho zájmu o představu církve jako Božího lidu je snaha opravit jednostranný názor, že církev je organizace s výbavou obřadů a kněží.

V Písmu je církev představena jako lid vnitřně spojený vírou v Ježíše.

Poslední důvod našeho zájmu o biblickou představu církve jako Božího lidu je živý zájem členů o tuto problematiku.

1. Boží vyvolený lid — Skut 15,14

Co je základem Boží volby? 5 Moj 7,6—8

Boží milost je pramenem všeho. Je zdrojem našeho osobního života, jeho trvání, jakož i existence církve.

Proč nás Bůh vyvoluje? Tit 2,14

Tak jako v době starozákonní si Bůh vybral k službě zvláštní lid, tak je v době novozákonní Boží církev povolána k službě. Bůh si vyvolil zvláštní lid, aby oznamovali všem lidem smíření s Bohem.

Po svém nanebevstoupení se chtěl Spasitel stát prostředníkem člověka. Jeho následovníci měli pokračovat v díle, které on začal. Někteří lidé jsou ochotni jít do dalekých končin země, aby přinesli druhým světlo pravdy. Bůh však žádá, aby každý člověk, který pozná pravdu, se snažil získat jiné, kteří by tuto pravdu milovali. Jestli nejsme ochotni přinášet zvláštní oběti pro záchranu hynoucích, jak bychom pak chtěli vstoupit do Božího města?

2. Nedělitelný celek — 2 Kor 6,16

Jaké přirovnání používá Pavel, aby vystihl jedinečnost Božího lidu? Řím 12,4.5

Co je podle Písma opakem Božího lidu? Řím 9,25.26

Jestli má být dílo dobře postaveno, pak je třeba, aby na něm pracovaly různé dary a různé nástroje. On naučí pracovat dělníky podle jejich schopností. Spolupráce a jednota jsou podstatně důležité pro souladný celek, přičemž každý pracovník zastává svoje patřičné místo a doplňuje případné nedostatky svého spolupracovníka. Jestli pracuje někdo jen sám, pak upadá do nebezpečí myslet si, že svými vědomostmi stačí na celé dílo.

Kde jsou pracovníci jednotní, tam mají příležitost vzájemně si poradit, společně se modlit a spolupracovat. Nikdo by si neměl myslet, že nemůže spolupracovat se svými bratry, když nepracují přesně tak jako on.

3. Královské kněžstvo — 1 Petr 2,9

Ve staré smlouvě si Bůh povolal zvláštní lid, který měl být „královským kněžstvem“. K tomu účelu povolává i dnešní Boží lid.

K jakému kněžstvu byli povoláni všichni věřící? 1 Petr 2,5,9

Úkol kněze naplnil a převzal Ježíš Kristus jako náš velekněz. Kristus však povolal zvláštní lid, který má mít zde na zemi účast na jeho kněžství v zájmu všech národů, pokolení a jazyků.

Poslání, které Spasitel svěřil učedníkům, zahrnuje všechny věřící. Týká se všech věřících v Krista do konce času.

4. Obdaření jeho Duchem — Jan 20,21,22

Charakteristickým znakem lidu Božího je, že je puzen Duchem svatým. Od letnic se působení Ducha v církvi mnohokrát potvrdilo. Dílu Ducha svatého lépe porozumíme, když si všimneme, co koná pro svůj lid a pak to, co koná skrze svůj lid.

Pro svůj lid koná to, že nás obnovuje a že v nás pře-

bývá. Je to Duch, který očišťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božství. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny dědičné i získané sklony ke zlému a aby vstípl své církvi svou povahu.

Skrze svůj lid působí Duch tak, aby lidé mohli vydávat svědectví o Kristu „v Jeruzalémě, po celém Judstvu, v Samaří a až do posledních končin země“.

5. Dary Ducha

Každý věřící je obdařen alespoň jedním darem, který mu dává schopnost konat svěřené dílo služby.

Jak se projevuje Duch svatý mezi Božím lidem? 1 Kor 12,4—7

Bůh uděluje tyto dary (charismata) svému lidu, aby svědčil světu. Uschopňuje církve pro službu (diakonie) podle Kristova vzoru v každém odvětví služby, kterou konal za svého pozemského života.

Jaké dary dal Bůh svému lidu? 1 Kor 12,8—10

6. Služba laických členů církve

K jakému dílu byli odděleni pastýři a učitelé? Ef 4, 11,12

Povolání pastýři a učitelé měli připravovat věřící, aby se také naučili sloužit. Neměli nahradit vysvěceného služebníka, ale měli věrně konat dílo laických pracovníků. Dílo Boží na zemi nebude dokončeno, pokud mužové a ženy — členové našeho církevního společenství — se nezapojí do díla a nespojí svoje úsilí se snahami kazatelů a sborových pracovníků.

Řád církve a služba

Zákl. verš: Ef. 4,11.12

Víra lidu izraelského se ve starých dobách neobešla bez kněžského úřadu. Kněží byli zvláštní třídou lidí, kteří sloužili jako prostředníci mezi Bohem a člověkem. Měli zvláštní přednosti a povinnosti. Kněžský úřad v křesťanské církvi patří jen Kristu. K němu, jako k jedinému Veleknězi, mají stejný přístup všichni členové Boží rodiny. Ježíš Kristus je v Písmu nazván apoštolem, učitelem, pastýřem, biskupem a služebníkem. Jeho služba je základem každé služby jeho následovníků. On je také základem každé autority v církvi. Církev je vlastnictvím Kristovým, v níž všichni členové mají stejné přednosti i povinnosti. Vždyť patří k tělu Kristovu. Všechni Boží lid je povolán k účasti na službě Ježíše Krista.

Nový zákon nezná nějakou ostrou přehradu mezi „duchovenstvem“ a „laiky“. Při křtu bývá každý člen pověřen určitou službou pro Krista. Být laikem znamenalo patřit k tělu Kristovu a pracovat jako jeden z jeho údů.

1. Dar služby — Řím 12,6

I když věřící jsou stejně povoláni a mají stejné přednosti ve službě Ježíše Krista, Písmo nabádá, aby se všechno dělo „podle řádu“. Pod Kristovým vedením církev ustanovuje zvláštní služebníky.

Které zvláštní úseky služby připomíná ap. Pavel? Ef 4,11

Pán povolává ze svého lidu jednotlivce a dává jim potřebné schopnosti. Církev se přesvědčuje, zda skutečně jde

u těchto lidí o Boží povolání a pak je pověřuje službou. Co je podle Ježíšova učení znakem služby? Mat 20, 25—28

2. Kristus — náš služebník — 1 Petr 2,25

Všechny úseky služby mají svůj původ v Ježíši. Služba v církvi je napodobením a pokračováním služby Ježíše Krista skrze věřící pod působením Ducha svatého.

Celý Ježíšův život se vyznačoval službou. Podle slov Písma sám sebe zmařil, přijal podobu služebníka a žil úplně odevzdaným životem Bohu a bližním.

Autorita v církvi nevyplývá z nějakého úřadu nebo z nařízení, ale z poznání a přesvědčení církve, že služebníci jsou skutečně věrnými představiteli Ježíše Krista.

Jak církev pozná, že určité povolání k službě se zakládá na službě Kristově? 2 Kor 5,18—21

Povolání k službě je nezasloužený dar milosti. Nikdo nemůže být Božím služebníkem z vlastní vůle, rozumu nebo na základě vzdělání. „Máme pak poklad tento v nádobách hliněných, aby důstojnost té moci byla Boží, a ne z nás“ (2 Kor 4,7). Takovou službu může vykonávat jen ten, v kom žije Kristus a kdo je skutečně obrácen. Jenom ten, komu byly hříchy odpuštěny a žije novým životem, může skutečně sloužit a představovat Ježíše Krista.

3. Apoštolové — 1 Kor 12,28

Řecký výraz *apostolos* znamená „posel“. Je to člověk se zvláštním posláním a zmocnění má od toho, kdo ho poslal. Apoštol v Novém zákoně je tedy představitel Ježíše Krista, který mu dává plnou moc k vykonání jeho poslání. Apoštol je misionář. V Novém zákoně výraz „apoštol“ má význam zvlášť pověřeného svědka zmrtvýchvstalého a vyvýšeného Pána. Tomuto poslu bylo svěřeno evangelium a sám Pán Ježíš mu dává plnou moc ke zvěstování.

Tak jako kdysi vyslal Kristus své učedníky, tak dnes vysílá členy své církve. Moc, kterou měli apoštolové, mohou mít i oni. Jestli svou sílu budou čerpat z Boha, bude s nimi spolupracovat a jejich práce nebude marná.

4. Proroci — Ef 2,20

Církev si sama nevybírání ani posly ani apoštoly. Může však zkoumat, zda jejich slova pocházejí od Boha nebo ne. Může jim dovolit nebo nedovolit kázat. Může jejich slovo přijmout nebo zavrhnout. Hledisko tohoto zkoumání je jejich svědectví o Ježíši jako Pánu a jejich budování církve.

Jaké poslání mají v církvi proroci? 1 Kor 14,3

Proroci zvěstují Boží vůli pro přítomnou dobu a někdy i předpovídají budoucí události, jako např. Agabus (Sk 11,28; 21,10.11)

Prvořadým posláním proroků je budovat církve. Svými viděními, sny nebo zvláštním osvícením myslí přinášejí nové pohledy na pravdy už zjevené. K jejich poslání patří dále varovat církve před bludným myšlením a nebezpečným postupem, probouzet ji a podněcovat ji k víře a činům. Všeobecně jsou zjevení proroků zaměřena ke zvláštním potřebám a naléhavým situacím v církvi. Protože tyto potřeby jsou vždy nové, prorocký dar je trvalým rysem církve.

Adventisté sedmého dne věří, že prorocký dar se projevil v díle sestry E. G. Whiteové.

5. Evangelisté a učitelé

Kromě apoštolů a proroků jsou v 1 Kor 12,28 a Ef 4,11 vzpomenují také učitelé.

Jaký úkol mají v církvi učitelé? Mat 28,19.20

Učit nebo vyučovat znamená vzdělávat, starat se o duchovního člověka a duchovně ho vyživovat. Bez učitelů

církev by nemohla růst v poznávání pravdy a dosáhnout plnosti Kristovy. Vyučování je posláním kazatelů, evangelistů, staršího sboru nebo diakonů. Evangelisté byli kazatelé evangelia zvláště mezi těmi, kteří o Kristu dříve vůbec neslyšeli. Proto evangelisté cestovali z místa na místo a zvěštovali poselství Ježíše Krista, zakládali sbory a organizovali je.

6. Vzkládání rukou — 1 Tim 4,14

Jakým úkonem byli určití lidé v prvotní církvi oddělení ke službě evangelia? Sk 6,6

Vzkládáním rukou neboli vysvěcením církev uznává a potvrzuje dar, který Bůh dal určitým lidem jako výbavu k jejich zvláštní službě. Je důležité povšimnout si, že jde o dar Boží, potom o jeho službu a působení a nakonec o potvrzení církve, které opravňuje tyto lidi k určité službě. Obřad vzkládání rukou neobdarovává jednotlivce žádnou novou mocí, milostí nebo schopností.

---

10. úkol — dne 2. září 1978

Církevní řád a organizace

Zákl. verš: 1 Kor 14,39.40

Slovo „církev“ (řecky ekklesia) představuje trojí podobu církve. 1) Celé tělo Kristovo, univerzální církev, jako např. u Mat 16,18. Jsou to lidé, kteří tuto církev tvoří. Mužové i ženy, jejichž život je spojen s Kristem, jsou údy církve. 2) Místní církev, tj. lid Boží bydlící na určitém místě, jako např. v Tessalonice (1 Tes 1,1). 3) Skutečné shromáždění věř

řících jako např. 1 Kor 11,18. Jde o skutečnost shromažďování se, o skutečnou bohoslužbu.

Novozákonní představa církve znamená jedno tělo, které přesahuje nejen prostor, ale i čas. Proto žije církev v každém věku a její organizace se řídí podle vzoru novozákonní církve.

1. Pořádek patří k podstatě církve. Sk 15,6.22

V Novém zákoně nenajdeme nějaký pevný organizační řád. Tehdy byla církev na počátku svého rozvoje. Duch svatý se hned od počátku staral o její rozmach.

Které texty Písma svědčí o určitém pořádku a organizaci v novozákonní církvi? Sk 6,1—8; 15,22.23; 2 Tes 3,6.7; Tit 1,5

Sestra Whitcová píše: „Někteří věřící tvrdí, že před koncem času bude každé dítko Boží jednat nezávisle od jakékoli náboženské organizace. Pán mne však poučil, že v tomto díle nic podobného neexistuje.

Organizace a pořádek charakterizovaly církev od samého začátku. Tak např. víme, že se věřící shromažďovali, měli určitou disciplínu a řídili se podle určitých zásad, sbory si vzájemně posílaly doporučující dopisy, konaly se sbírky, které se posílaly z jednoho sboru do druhého, měli seznamy vdov, o které se církev starala. Vzkládáním rukou oddělovali starší a diakony pro určitou službu a přijímali vyučené členy.

2. Starší — Sk 14,13

Jaké povinnosti měl v novozákonní církvi starší? Sk 20,28—31

Kdekoli byl založen nový sbor, apoštolové ustanovili starší, kteří měli tento sbor spravovat, starat se o věřící, poučovat je, dávat jim duchovní pokrm. Toto „pasení stáda“ se konalo podle vzoru Krista, „ne abyste panovali

nad dědictvím Páně, ale buďte příkladem stádu". Starší vykonávali svou službu za velkého vypětí a mnohých obětí.

Které vlastnosti měl mít podle ap. Pavla starší sboru? 1 Tim 3,1—7

3. Biskup — Tit 1,7

Jaký úkol připisuje Nový zákon biskupovi? 1 Tim 3, 2.5

Novozákonní výrazy „biskup“, „starší“ a „pastýř“ znamenají tytéž lidi. Tak jako se Kristus staral o svůj lid jako jejich ochránce, tak se mají starší starat o ty, kteří jim byli svěřeni do péče. Tato pastýřská a správcovská služba v místním sboru neznamenal „panování“ nad věřícími, kteří byli svěřeni jejich péči, ale konala se podle Kristova vzoru. On učil své učedníky, že nemají být vůdci stáda ve světském smyslu (Luk 22, 26.27)

4. Diakon — 1 Tim 3,13

Správa místních sborů byla v novozákonní církvi v rukách starších (biskupů) a diakonů. Slovo diakon pochází z řeckého *dia kono s*. V řečtině to znamenalo sluhu nebo otroka, jehož povinností bylo čekat u stolu svého pána a podle potřeby mu chodit nakupovat.

Co se vyžadovalo v církvi od diakona? 1 Tim 3,8—13

Ke splnění povinností se od diakona očekávaly stejné dary milosti a příprava jako od staršího. Diakoni sloužili jako správcové podle svého daru (Řím 12,6—7) zvláště při zabezpečování hmotných a finančních potřeb. Proto měli být čestní a ne „žádstiví mrzkého zisku“. Protože měli navštěvovat věřící v rodinách, měli být rozvázní v řeči.

5. Církevní disciplína — Mat 18,15—17

Pán Ježíš uvádí tento postup při napominání přestupníka:

1. Záležitost se má nejprve projednat osobním pohovorem „mezi čtyřma očima“. Nemá se zveřejňovat, protože by se tím ztěžoval disciplinární postup.
2. Jestli první snaha nemá výsledek, mají se přibrat k pohovoru ještě jeden nebo dva svědkové.
3. V případě nového neúspěchu je třeba celý případ oznámit církvi.

Jaký záměr sleduje církevní disciplína? Gal 6,1

6. Církevní správa

V dnešním křesťanství převládají hlavní tři typy křesťanské správy.

1. **Presbyteriální.** Církev spravují starší.

2. **Episkopální.** Má trojí službu: biskupové, kněží (starší, kazatelé) a diakoni. Právo vysvěcovat jiné biskupy, kněze a diakony náleží jen biskupovi.

3. **Kongregační.** Církevní autoritou je každý místní sbor jako nezávislá jednotka, přičemž celku církve vládne Hlava, kterou je Kristus, a ne nějaká osoba nebo organizace.

Lze říci, že ani jedna z těchto tří obvyklých podob církevní správy neodpovídá plně celému biblickému poselství o správě církve. V každé z nich převažuje některá důležitá zásada. Každou z těchto zásad je třeba doplnit a opravit jinými zásadami. Je to důležité, protože každý z těchto tří systémů církevní správy se utvářel ve zvláštní a odlišné situaci a stal se odpovědí na požadavky a potřeby své doby.

Církev a svět

Zákl. verš: Jan 17,14.15

Církev se hned od počátku své existence ocitla v napětí mezi Boží výzvou vyjít ze světa a mezi Božím posláním jít do světa. V celých dějinách církve se věřící snažili rozřešit tento problém buď zdůrazňováním odluky církve a izolace od světa, nebo zdůrazňováním solidarity se světem a snahou ztotožnit se s ním.

V prvním případě se zapomíná, že církev tu není jen pro sebe, ale i pro svět. Má být svatá a čistá, neposkvrněná a bez vrásky. To ale není samoučelné, nýbrž proto, aby byla lepším nástrojem při záchraně světa a aby příkladně ukázala, co chce Bůh mít ze všech lidí. V druhé uvedené krajnosti se zase stíral velký rozdíl mezi církví a světem. Písmo však jasně říká: „Jestli sůl ztratí svou slanost, čím bude osolena? K ničemu se více nehodí, než aby byla vyhozena a od lidí pošlapána.“

Nový zákon zdůrazňuje obojí. Tak jako se Kristus ztotožnil se světem a s hříšníky, avšak zůstal bez hříchu, tak se má i církev ztotožnit se světem bez účasti na jeho hříších a nepravostech.

Svévolná izolace starého Izraele od světa mu zabránila konat dílo Boží. Pán Bůh skrze svou dnešní církev koná to, co Izrael nesplnil. Jsme zodpovědní tedy jednak za to, jak se oddělíme od hříchů světa, ale i za to, jak zvěstujeme světu evangelium.

1. Svět — Jan 3,17

Chceme-li pochopit vztah církve ke světu, musíme si nejdříve ujasnit význam slova „svět“. Uvedme několik

významů: 1) Boží stvoření, země, její obyvatelé a jejich činy, jako např. Sk 17, 24; 2) obyvatelé země všech dob a míst, kteří jsou předmětem Boží lásky, jako např. u Jana 1,29; 3,16.17; 3) sobečtí lidé, kteří zavrhli Krista a zásady jeho království; 4) lidské smýšlení a skutky, které odporují Božímu království: Řim 12,2; 5) země ve smyslu zeměpisném, např. u Mar 16,15; 6) myšlenky, plány a činy, které vyplývají z našich lidských podmínek: Jan 1,10.

Všimněme si, že význam slova „svět“ je v Novém zákoně určen jeho vztahem k Ježíši Kristu. Při řešení problému vztahu církve k světu nám pomůže jediné jeho novozákonní význam.

2. Do celého světa — Jan 17,18

Proč přišel Pán Ježíš na svět? Jan 3,16-17

Kristus přišel zřídit Boží království, přišel obhájit Boží jméno, zjevit pravý Boží charakter a základy jeho království: lásku, zachraňující svobodu a poslušnost, milosrdenství i spravedlnost. Kristus přišel odhalit ďábla, mařit jeho skutky a porazit ho. V Kristově utrpení a smrti je zjevená pravá povaha hříchu, ale i Boží láska ke světu a cesta k věčnému životu, radosti a pokoji. Až se toto poselství o Božím království roznese do celého světa a na svědectví všem národům, potom přijde Kristus.

Proč Kristus poslal svou církev do světa a jaká je její úloha? Mat 28,18—20

Církev tento úkol nesplní svou pouhou přítomností ve všech zemích světa, ale svým stálým stykem se všemi lidmi. Pokud nebude „celý svět“ — tj. všechny národy, náboženství, rasy a pod. jasně slyšet poselství spásy, potom Kristovo dílo na světě nebude dokončeno.

3. Ze světa, ale ne... — Jan 15,18.19

Proč křesťan trpí? 1 Petr 2,19—25

Lidé nenáviděli Krista ne proto, že by se od nich lišil,

ale že jeho odlišnost je usvědčovala ze lži a pokrytectví. Svět ho nenáviděl, pronásledoval a nakonec usmrtil proto, že „veřejně mluvil světu“ — Jan 18,20. Lidé nesnášeli mezi sebou jeho svatou přítomnost. Totéž platí i o dnešních následovnících Ježíše Krista. 2 Tim 3,12

4. Církev a stát — Mat 22,21

Církev jako společenství následovníků Ježíše Krista nevyhledává nějakou pozemskou moc. Tím by jen zapírala svou nejvlastnější podstatu. Ježíš svými slovy: „Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu“ řekl velkou zásadu, která jasně určuje meze povinnosti člověka ke státní správě a jeho povinnosti k Bohu.

Církev a její jednotliví členové zde nejsou proto, aby vládli, ale aby sloužili. Náš Spasitel věrně následoval svého Otce, ale přitom se neodvrátil od lidí. Přišel na svět, aby sloužil lidem. Přišel mezi ně, aby je osvobodil ode všeho, co je spoutává, podmaňuje a strhává do záhuby. Koho uchvátila slova Ježíšova, jeho láska, smiřující oběi a jeho vítězství, tomu nemůže být cizí a lhostejná ani jediná bolest a křivda tohoto světa. Ježíšova láska nás nejen povzbuzuje, ale vyznačuje nám přímo cestu k dobrým skutkům.

5. Církev a společnost — 1 Kor 9,22.23

Církev jako božské zřízení musí varovat lidi před takovým společenským zlem, jako je např. alkoholismus, používání drog, kouření, hazardní hry, vyhýbání se pracovní povinnosti, špatný vliv některých filmů nebo některých televizních programů a pod.

Církev se může přizpůsobit kulturním a společenským požadavkům prostředí, z kterého pocházejí její členové, pokud to neodporuje jasným zásadám Božího slova.

Kterými zásadami se má církev řídit ve svém vztahu ke

kulturnímu a společenskému prostředí, v kterém žije? Fil 2,5—8

Tak jako se Pán Ježíš, Syn Boží, stal jedním z nás a přijal lidskou podobu, tak i církev je povolána přiblížit se k lidem každé rasy, společnosti, národa a kultury.

6. Církev jako prvotina — Zj 14,4.5

Církev splní svoje poslání zvěstovat evangelium jen v té míře, jakou je věrná úrovni, kterou chce Bůh dosáhnout u všech lidí.

Jak splní církev svůj úkol být prvotinou všeho lidstva? Kol 3,1—4

Pán odkládá poslední žeň. Není to snad kvůli světu, který je nepřitelem Boha a jeho lidu, ani že by se Pán o svět nestaral. Je to pro neposlušnost Božího lidu, který nežil tak, aby byl Boží prvotinou úrody.

Kdyby byl Boží lid splnil úmysl Páně a zvěstoval světu poselství milosti, Kristus by byl přišel a jeho lid by byl přivítán v Božím městě.

---

12. úkol — dne 16. září 1978

Znaky Kristovy církve

Zákl. verš: Zj 3,11.12

Každé období v dějinách církve je projevem církve Boží jako celku a její znaky by měly být znakem církve všech dob. Svědčí o tom jasně svědectví Nového zákona, zvláště Skutky apoštolské a epištoly, psané jednotlivým sborům a jejich představeným. Snad nejlepší popis je ve 2. a 3. kapitole Zjevení. Kristova slova přicházejí v po-

době dopisů sedmi církevním sborům v římské provincii Asii, v které každý sbor představuje zvláštní období Boží církve. Těchto sedm dopisů nám ukazuje, co Pán pokládá za znaky své církve.

Dnešní církev by měla přijmout toto poselství se vši vážností, protože zde mluví Ježíš, který oznamuje svým služebníkům „co se bude brzo dít“.

1. Láska

Jaké doporučení dostal od Pána Ježíše sbor v Efezu? Zj 2,1—3,6

Efezský sbor projevoval ve svém životě tři ctnosti, doporučované Ježíšem: 1) byl to aktivní, živý sbor, 2) měl trpělivost. Věřící trpěli nenávistí světa. 3) Obhajovali neochvějně pravdu. V období od r. 31 po Kr. až přibližně do roku 100 po Kr. byla církev misijně horlivá, trpělivá v utrpení a neporušená ve víře.

Co vytýká Pán tomuto sboru? Zj 2,4

Pavel zakončil svůj dopis Efezským zvláštní prosbou za všechny, kteří „nehynoucí láskou milují Pána Ježíše Krista“. Časem však jejich láska ochladla. Byli sice aktivní, trpěliví a pravověrní, avšak bez lásky.

Věřící v Efezu nepozorovali svůj duchovní pád. Nepoznali změnu, která se stala v jejich srdcích a že by měli činit pokání ze své nevytrvalosti v prvních skutcích. Bůh však ve svém milosrdenství vyzýval k návratu k jejich první lásce a ke skutkům, které byly ovocem právě Kristovy lásky.

2. Soužení

Jaké poselství poslal Pán svým služebníkům ve Smyrně? Zjev 2,8—11

Znamením pravé a živé církve je láska. Tato láska vyvolala ve Smyrně utrpení. Církev, která neztratila svou

lásku k Pánu, byla uznaná hodnou toho, aby snášela protiventství pro Ježíše Krista.

Přibližně od roku 100 do 313 po Kr. žili křesťané v ilegalitě a věřící zažili období prudkého pronásledování.

V kterých podobách přicházelo toto pronásledování? Zj 2,9.10

Písmo uvádí tato utrpení: 1) chudobu, 2) rouhání, 3) vězení, 4) smrt.

3. Věrnost pravdě

Po roce 313 po Kr. a zvláště po roce 323, kdy římský císař Konstantin Veliký přijal křesťanství, bylo populární být křesťanem. V tomto období byla křesťanská církev tak proniknuta pohanstvím, že se skutečně stala prostředím, „kde bydlí satan“.

Co zdůrazňoval Pán u sboru v Pergamu? Zj 2,12–15

V Písmu láska a pravda patří k sobě. Láska bývá přecitlivělá, není-li posilovaná pravdou a pravda bývá tvrdá, není-li zvěstovaná v lásce.

Proč je pravda tak důležitým znakem v církvi? Jan 14,6; 8,31.32; 18,37

O které důležité pravdy se Kristus zajímá? Zj 2,14

4. Svatost

Nejdelší Kristův dopis líčí církev v období dějin, které bylo ze všech nejméně slavné. Byla to doba neblahého spolčování církve se světem.

Co dobrého Pán vyzdvihl u tyatyrského sboru? Zj 2,18.19

Jaké pokárání dal této církvi? Zj 2,20–23

V tyatyrském sboru chyběla svatost života, která je dalším znakem pravé církve. Tam, kde původce hříchu nemůže církev zničit zvenčí, tam ji ničí uvnitř.

5. Skutečnost

Když sardský sbor dostal svůj dopis od Pána, sláva tohoto města byla už minulostí. V tomto městě před časy vynalezli peníze. Zde vládl bájný král Kroisos uprostřed svých pokladů. Město Sardis upadalo, až je roku 17 zničilo zemětřesení. I když bylo vystavěno znovu, zůstalo mu jen jméno, nebyla to bývalá skutečnost. Totéž platí i o církevním sboru, který je symbolem reformačního dějinného období církve.

Jaké napomenutí dává Kristus svému sardskému sboru? Zj 3,1–3

Sardský sbor žil ze svého jména. Své povinnosti vykonával jen ze setrvačnosti, ale Pán to nepokládal za plnění svého záměru.

6. Příležitost

Koncem 18. a začátkem 19. století nastalo v křesťanských církvích na celém světě skutečné probuzení. Došlo k pravému pokání a osobnímu vítězství nad hříchem. Bůh dal církvi příležitost, aby znovu objevila celé evangelium a otevřela dveře zvěstování evangelia do celého světa.

Co představují „otevřené dveře, které nikdo nemůže zavřít?“ Zj 3,7.8

Symbol dveří se používá v Písmu ve dvojím smyslu: 1) s významem dveří Boží milosti, 2) otevřené dveře misijních a služebních povinností.

Ježíš a jeho lid

Zákl. verš: Zj 14,12

Sedmý dopis nevyzvedává nikterak chvályhodné rysy sboru, ale spíše ho nabádá, aby si uvědomil Boží shovívavost a lásku. Církev laodicejská nebyla nakažena jedem nějakého zvláštního hříchu. Není tu ani zmínky o nějaké věroučné úchylice nebo o nějakém bludu. Třebaže členové znají pravdu a myslí si, že jsou ve víře bohatí a že plní Boží misijní poslání, přece je uspává sebeuspokojení.

Jde o to, že nestačí mít jenom zdání pravé církve. Vnější znaky musí být projevem vnitřního stavu. Zpomalený nebo dokonce zastavený pokrok v Božím díle, v tomto posledním období dějin Boží církve, je důsledkem laodicejské samolibosti, přesvědčení o bohatství, o soběstačnosti a duchovní pýše. Věřoučné nebo organizační sebevědomí nepředstavuje správně dílo Boží. Kristus nám radí, abychom činili pokání z takového stavu, naslouchali jeho slovu, otevřeli dveře, aby měl provždy společenství se svým vyvoleným lidem. „Amen, přijdiž tedy, Pane Ježíši!“

1. Rozdělené srdce

Jaký názor má Kristus o své poslední církvi? Zj 3,14
—16

Pánu by bylo milejší, kdyby jeho vlašní vyznavači nikdy nevyslovovali jeho jméno. Jsou brzdou těm, kteří by mohli být věrnými následovníky Ježíše.

Jaký je chorobopis této poslední církve Páně? Zj 3,17
Laodicea byla velmi bohatá. R. 60 po Kr. zažilo toto město silné zemětřesení a jeho obyvatelé odmítli finanční pomoc římského císaře na výstavbu města. Pýcha Laodi-

čanů byla nakažlivá. Onemocněli jí i křesťané tamějšího církevního sboru. Domnívali se: „Ničeho nepotřebujeme.“

2. Kristova rada

Jakou radu dává Kristus své církvi? Zj 3,18

Co znamená zlato, bílé roucho a oční mast? Jak 2,5; Jan 9,39—41

Zlato, které zde Kristus připomíná a které musí mít všichni, je víra a láska, přičemž láska je na prvním místě. Bílé roucho je Kristova spravedlnost. Oční mast je slovo Boží, které při používání probouzí svědomí, protože usvědčuje z hříchu.

3. Pokání — Zj 3,19

I kdyby se církev vzdala své lásky a horlivosti, Kristova láska je tak široká, hluboká a dokonalá, že pro svůj laodicejský sbor má tu nejněžnější radu, největší zaslíbení a nejvyšší odměnu.

Co znamená pro církev pokání? Joel 2,13

Proč je pokání tak naléhavé? Luk 13,3—5

Kristus přichází. Stojí u dveří a klepe. Pokání znamená vstup do věčného království. Bez pokání budeme navždy vyloučeni z Boží přítomnosti. Budme tedy horliví a činně pokání.

Tehdy, když se zapomíná na hlavní zásady království Božího, nahrazují je početnější a okázalejší obřady. Když se nedbá na zušlechťování povahy, když chybí to, co zdobí duši, když se pohrdá prostou zbožností, tehdy pýcha a touha po okázalosti si vyžaduje velkolepých chrámových budov, nádherných ozdob a okázalých obřadů. Tím však Bůh není uctíván. Bůh si cení své církve nikoli pro její zevní stránku, nýbrž pro upřímnou zbožnost, která ji odlišuje od světa. Posuzuje ji podle toho, jak její členové rostou v poznání Krista, jak pokračují v duchovních zážitcích. Bůh hledá zásady lásky a dobroty.

4. Kristus klepe

Pán Ježíš chce začít nový vztah se svým lidem, osobně s každým jednotlivcem i kolektivně s církví. Stojí u dveří každého srdce a chce vstoupit.

Co se stane, když otevřeme dveře? Zj 3,20

Žádná jiná biblická ilustrace nevyjadřuje jasněji obecnství mezi Kristem a jeho lidem jako společné jídlo. Na východě bývalo společné stolování znamením lásky a přátelství. Znamená vzájemnou závislost, jednotu, přátelství, obecnství, rovnost, bratrství a další vzájemné vztahy. Všechny tyto charakteristické vztahy jsou zahrnuty v Kristově zaslíbení, že bude s námi „večeřet“.

5. Vítězná církev — Zj 3,21

Myšlenka „vítězství“ a „přemáhání“ je základním tónem Zjevení. Zaslíbení, která Pán dal vítězům, jsou slavná: budou jíst ze stromu života a neokusí druhou smrt.

Jak se stane církev laodicejská církví vítěznou? Zj 12,11

Jak vítězil Pán Ježíš na zemi? Jan 8,28.29

Do království Božího se nedostáváme z protekce. Nemůžeme ho získat ani svými zásluhami, Pán ho nerozdává nějak svévolně. Je to výsledek charakteru. Koruna a trny jsou znamením dosaženého vítězství nad sebou skrze milost našeho Pána Ježíše Krista.

6. Církev má pevný základ

Církev laodicejská představuje poslední církev v dějinách světa. Původce hříchu ví, že má krátký čas, proto ve svém zuřivém hněvu používá proti Božimu lidu všechny zbraně. Bude církev pevná?

Jak obstojí církev před svody původce hříchu v dnešní době? Ef 6,10—18

Jaké ujištění dává Kristus své církvi v těchto posledních dnech? Mat 28,18—20

Kristus povolal svou církev k svatému dílu. Každý člen má být potrubím, kterým Bůh posílá světu poklady své milosti, nevyzpytatelné bohatství Kristovo. Předností každého křesťana je nejen očekávat druhý příchod Páně, ale urychlovat jej.

Oblékne-li si církev Kristovu spravedlnost, nebude-li se spolčovat se světem v hříchu, zazáří jí slavný den. Zaslíbení, které jí Bůh dal, má věčnou platnost.

---

14. úkol — dne 30. září 1978

Závěrečný čas

Zákl. verš: 1 Petr 1,10—12

Při uvažování o biblickém čase si především uvědomujeme, že Boží „čas“ a „doba“ nebo také „příhodná chvíle“ byly zjeveny Božím lidu skrze proroky.

Podle apoštola Petra se biblické proroctví soustřeďuje na dvě důležité události v plánu spasení, kterými jsou první advent („Kristovo utrpení“) a druhý advent („budoucí sláva“).

Proroctví předpovídá, že před druhým adventem se odehrají určité události v církvi i ve světě. Říká dále, že určitý čas před druhým příchodem Krista bude mít každý člověk poslední příležitost přijmout evangelium Boží milosti. V dnešním úkolu chceme uvažovat o „posledním čase“, který se týká druhého adventu.

1. Naplnění času — Žid 9,28

Příchod Páně byl ve všech dobách nadějí jeho věrných následovníků. Zaslíbení Spasitele při loučení na hoře Oli-

vetské, že opět přijde, osvěcovalo budoucnost jeho učedníků, naplňovalo jim srdce radostí a nadějí, které je sli-ly v dobách zármutku a soužení. Příchod Spasitele byl „blahoslavenou nadějí“ v utrpení a pronásledování.

Které Ježíšovo zaslíbení potvrdili andělé v den jeho nanebevstoupení? Jan 14,1–3; Sk 1,9–11

Které Ježíšovo ustanovení mělo zachovávat v mysli jeho následovníků naději na jeho návrat? 1 Kor 11,26

2. Vyvrcholení času

Kterou významnou událost spojovali učedníci s druhým příchodem Krista? Mat 24,3

Písmo jasně mluví, že Kristův příchod je vyvrcholením času a ne jeho prodloužením. Kristův příchod přináší Božímu lidu vysvobození.

Jak budou mnozí reagovat na skutečný příchod Krista? Zj 6,14–17

Jak zapůsobí Kristův příchod na nekající a odpadlé? 2 Tes 1,7–9

Jaký účinek bude mít sedm posledních ran a druhý advent na naši zemi? Zj 16,17–21; 2 Petr 3,10

3. Očekávaný čas

Co mělo podle apoštola Pavla předcházet druhému příchodu Krista? 2 Tes 2,1–4

Apoštol Pavel varoval církev, aby Kristův příchod nečekala za jeho působení. Toto varování platilo po celé křesťanství až do roku 1798.

O jakém utrpení čteme u Mat 24,21.22?

Mezi těmito dvěma událostmi (zničením Jeruzaléma a druhým příchodem) vidí Kristus dlouhé údobí, v kterém se jeho církev vyznačuje krví, slzami a smrtelnými úzkostmi. Kristovi následovníci prožívali dlouhou dobu pronásledování, jaké svět předtím neznal. Zahynuly milióny Božích svědků.

4. Prorocký čas

Čeho se týkal prorocký čas u Dan 7,25?

Ze 7. kapitoly Daniele vynikají zvláště tyto údaje, které se týkají symbolického malého rohu: 1. místo (v.8); 2. čas vzniku (v.24); 3. povaha malého rohu (v.8.20.24); 4. činy malého rohu (v.20.21.24.25); 5. časový úsek (v.25). Toto symbolické období z Dan 7,25 představuje 1.260 prorockých dní (Zj 12,6.14) tj. 1.260 let (porovnej Ez 4,6).

Při uvažování o tomto zvláštním období jsou pro nás zvláště důležité dva údaje: rok 538 po Kr. a rok 1798.

5. „Čas konce“

Po kterém období přichází podle Daniele „čas konce“ (podle původního textu) neboli podle králičtiny „čas uložení“? Dan 11,33–35

Povšimněme si, že „čas konce“ není konec času. Jedná se zde o určitý časový úsek, začínající ukončením éry pa-
pežské nadvlády (r. 1798) a trvajícím až do konce času milosti.

K čemu nás má vést vědomí, že žijeme v „čase konce“?
1 Tes 5,1–4

Pozornost lidu by se měla obrátit k této závažné události, která je velmi blízko. Svůj zřetel bychom měli mít zaměřený na znamení času. Prorocká vidění Daniele a Jana předpovídají období mravního úpadku. Když se to začne dít, pak věřící, kteří bdí, se mají těšit, že se přibližuje jejich vykoupení.

6. Proroctví o čase konce

Která prorocká kniha měla podle zaslíbení zůstat zapečetěná až do období, kterému říkáme „čas konce“ (podle kralických „čas jistý“)? Dan 12,4.9

Jak byl ukázán apoštolovi Janovi začátek šíření proroctví Daniele ve světě v čase konce? Zj 10,5—7

Kniha, která byla zapečetěná, nebyla kniha Zjevení, ale ta část Danielova proroctví, která se týkala posledních dní. Pečeť na knize Daniele je teď rozlomena a Kristovo zjevení dané Janovi se má dostat ke všem obyvatelům země. Právě rozvojem vědy a znalostí zde má být připravený lid, který by obstál v posledních dnech.
